

Β Ο Υ Δ Δ Ι Σ Μ Ο Σ

Ο ιστορικός Βούδδας (563 – 486 π.χ) (ο Σιντάρτα Γκοτάμα) εδίδαξε εις την Β.Δ. Ινδία τον 6^ον αιώνα προ Χριστού. Τα πάντα εις τον Βουδδισμό είναι οδύνη. Η λύτρωση επιτυγχάνεται με τις ίδιες δυνάμεις του ανθρώπου. Ο Βουδδισμός δεν δέχεται Θεό δημιουργό, πιστεύει όμως εις την ύπαρξη αμετρήτων Θεών (αρσενικού ή θηλυκού γένους). Ο διαλογισμός είναι η καρδιά του Βουδδισμού. Πιστεύουν οι Βουδδιστές ότι μία καλή πράξη επαναλαμβανόμενη, μαζεύει καλό κάρμα κι' επιδρά θερικά εις το μέλλον. Οι Θεοί είναι δύο σκαλοπάτια πάνω από τον άνθρωπο, οι ημίθεοι είναι ένα και υποφέρουν από τους μεταξύ τους πολέμους, ζήλια, φθόνο, ενώ οι Θεοί (ντέβα) υποφέρουν από εγωισμό. Μάντρα είναι ο ιερός ήχος ή λόγος φορτισμένος με θετική ενέργεια. Το γνωστό είναι το "Ο Μάνι πε Χουνκ" γνωστό ως "μάντρα των συλλαβών"...τα λόγια του σημαίνουν: «ο Βούδδας εμφανίστηκε στον κόσμο».

Το *Ομ* πιστεύουν ότι εξαφανίζει τον εγωισμό, το *Μα* εκδιώκει τον φθόνο - ζήλια, το *νι*, τις εγωιστικές επιθυμίες, το *πε* αφανίζει την άγνοια και την φιλαργυρία και το *Χουνγκ* νικά το μίσος και τον θυμό.

Η φαντασία που καλλιεργείται με τον διαλογισμό είναι αντίθετη με την νήψι (=προσοχή) κατά την προσευχή. Ο άγιος Μάξιμος ο ομολογητής λέγει: "Μέγα το μη πάσχειν ως προς τα πράγματα, μείζον το προς τας φαντασίας αυτών απαθή διαμείναι".

Ο νους προ της παρακοής του Αδάμ, δεν είχε φανταστικόν.

Υπάρχουν διάφορες Βουδδιστικές σχολές:

- 1) Σχολή Χιναγιάννα ή Τεραβάντα (σώζεσαι μόνος σου, ακολουθώντας τις διδαχές του Βούδδα.) Ν' αποφεύγεις αρνητικές πράξεις (η σχολή αυτή ευρίσκεται εις Κεϋλάνη, Ταϋλάνδη, Βιρμανία).
- 2) Σχολή Μαχαγιάννα (εις Κίνα, Κορέα, Ιαπωνία, Βιετνάμ) προβάλλει τους Μποντισιάτβα (=φωτισμένους) που δεν εισέρχονται στο νιρβάννα, αλλά έρχονται στην γη, να βοηθήσουν τους ανθρώπους

να ελευθερωθούν απ' τον κύκλο των επαναγεννήσεων. Οι Μποντισάτβα λογίζονται γήϊνες ενσαρκώσεις του αρχέγονου Βούδδα

- 3) Σχολή Θιβητιανού Βουδδισμού (δραστηριοποιείται στην Ευρώπη, Η.Π.Α., Καναδά). Λέγεται και Βατζραγιάννα ή Μαντραγιάννα, έγινε πηγή θεοσοφίας. Η Βατζραγιάννα είναι σύστημα αυθυποβολής. Για την επίτευξη φωτισμού γίνεται περισυλλογή, γιογκική άσκηση, ερωτικοί συμβολισμοί, έκσταση με ψυχοσωματικές διεγέρσεις και απόκρυφες πλευρές. Εις τον Θιβητιανό Βουδδισμό υπάρχει ο θεσμός του κρατικού μάντη (μάγος που μαντεύει). Μαγικές πρακτικές έχουν οι Βουδδιστές με τα κόκκινα ράσα. Οι άλλοι με τα κίτρινα ράσα κατηγορούν τους κόκκινους, για ηθική χαλαρότητα και μαγείες. Ο Λάμα είναι εκδήλωση του Βούδδα. (Λα=ύψιστος, Μα=μητέρα, δάσκαλος = γκουρού=Λάμα). Οι μαθητές πιστεύουν ότι ο Λάμα είναι σαρκωμένος Θεός (φορούν στον λαιμό τους φυλακτά με μαλλιά του Λάμα. Συχνά οι Λάμα αλείφουν τους ασθενείς με το "αγιασμένο σάλιο τους". Άλλες φορές δίνουν στους αρρώστους πολτό και ούρα απ' το Λάμα. Ο δάσκαλος (Λάμα) στο Θιβέτ λατρεύεται ως Θεός. Ο μαθητής με όρκο που δίνει, δένεται με 3 "πολύτιμα πετράδια" δηλαδή τον Βούδδα, το ντάρμα (διδασχά) και την κοινότητα (σάνγκα). Με την άσκηση φθάνει εις τις εμπειρίες "της κενότητας" που ταυτίζεται με τον φωτισμό (νιρβάννα) και ελευθερώνεται απ' την σαμσάρα (δηλαδή επαναγεννήσεις). Σύμφωνα με την θεωρία της κενότητας δεν υπάρχουν ουσίες, τα πάντα είναι σχέσεις αλληλεξαρτήσεως, είναι κενά. Η μορφή είναι κενότητα και η κενότητα μορφή. Κατά την Ινδική σκέψη, υπάρχει η ανθρώπινη ψυχή, αλλά και η παγκόσμια ψυχή. Ο Βουδδισμός απορρίπτει την αθάνατη ψυχή και πιστεύει ότι η "μη ψυχή, το εγώ" είναι συνδυασμός φυσικοδιανοητικών ενεργειών. Ο Δαλαϊ Λάμα, λέγει ότι η ψυχή του ανθρώπου εξαφανίζεται. Το πνεύμα είναι ροή συνειδήσεως και μετά τον θάνατο μετενσαρκώνεται σ' άλλα σώματα. Αντιλέγει κάποιος: "Αν δεχθούν οι Βουδδιστές ότι υπάρχει μία απόδειξη κενού, τότε απ' αυτή την απόδειξη το κενό αποκλείεται. Αν δεν παραδεχθούν ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις,

τότε το κενό δεν αποδεικνύεται. Αν δεν το παραδεχτούν, ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις, τότε το κενό δεν αποδεικνύεται. Η "θεωρία του κενού" έχει αντιφάσεις. Η κυριότερη αντίφαση είναι ότι αρνείται ο Βουδδισμός την αθάνατη ψυχή, αλλά δέχεται ότι "το πνεύμα του ανθρώπου ως κενότητα είναι αγέννητο". Αρνείται την ονομασία του απολύτου, όμως δέχεται το απόλυτον της κενότητας (τον απόλυτον σκοπόν, δηλαδή το νιρβάνα)...με τις μετενσαρκώσεις δημιουργείται "ουσία"(ψυχή) που δεν εξαφανίζεται με τον θάνατον. Ο Λοϊ Πα λέγει : "Σε τι ωφελεί ο διαλογισμός ; ...διαλογιζόμενοι άνθρωποι πεθαίνουν μέσα στη θλίψη. ..

Απ' το βιβλίο: "Τα 7 σημεία της καλλιέργειας του Πνεύματος" του Ατίσα (10^{ος} αιώνας) έκδοσις "Κέντρο Θιβητιανών Σπουδών οδός Σωνιέρου 14 Αθήνα".

Άρθρο 12: Ρίξτε όλο το φταίξιμο σ' ένα υπεύθυνο...

Άρθρο 25: Μη συζητάτε τα ελαττώματα

Άρθρο 28: Εγκαταλείψτε την ελπίδα για αποτέλεσμα...κλπ.

Εις το τέλος υπάρχει προσευχή στον δάσκαλο | γκουρού (αποδίδεται σ' αυτόν λατρεία) . Έχει 4 στροφές αυτή η προσευχή και επαναλαμβάνει 4 φορές το : "προσκυνώ στα πόδια του δασκάλου" .

Η Βουδδιστική γραμματεία ανεπτύχθη τον 8^{ον} μ.Χ. αιώνα, αποτελούμενη από 108 τόμους του "Κατζιούρ" και 225 τόμους του "Ταντζιούρ". Απορίας άξιον πως αυτός ο όγκος κειμένων μπορούσε να μεταδίδεται προφορικά. Η άσκησης του ελέους ταυτίζεται με τον διαλογισμόν. Εις τ' Αγγλικά μεταφράζουν : καλωσύνη, εις τα Ελληνικά με την λέξη Αγάπη. Άλλο κατανοεί ο Έλλην όταν διαβάσει τα μεταφρασμένα Βουδδιστικά βιβλία, την αγάπη και άλλο εννοούν οι Βουδδιστές.

Εις το βιβλίο του Κοντρούλ, στο κεφάλαιο των ασκήσεων γράφει: "Να επαναλαμβάνεται εκατό ή 1000 φορές : Ζητώ την ευλογία του δασκάλου μου, του μεγάλου και τέλειου πνευματικού οδηγού μου...σκεφτείτε ότι ο Λάμα (δάσκαλός σας) κατεβαίνει από το

άνοιγμα στην κορυφή της κεφαλής και κάθεται στην καρδιά σας μέσα σε φωτεινό σπιτάκι που ομοιάζει με κοχύλη...". Βλέπετε;

a) Οργιάζει η φαντασία! Οι άγιοι λένουν να διώχνουμε τις φαντασίες όταν προσευχώμεθα. "Προσευχή εστιν, απόθεσις νοημάτων"(όσιος Νείλος ασκητής).

b) Λατρεία του γκουρού, όχι του Θεού.. Εις τον Βουδδισμόν αποδέκτης είναι ο εαυτός!

Μία συνηθισμένη προσευχή μετά τον διαλογισμό είναι : "Τις υλικές και νοερές προσφορές μου από λουλούδια, λιβάνια, καντήλια, τροφές, κ.τ.λ. παρακαλώ την κοινότητα να τις δεχθεί...φανερώνω τις αρνητικές μου πράξεις που έπραξα από αρχαία χρόνια έως τώρα".κ.λ.π

Κατά τους Βουδδιστές, τα όντα δεν έχουν αληθινή υπόσταση, είναι προβολές νοητικών παραισθήσεων. Ο ιστορικός Βούδδας απέφυγε απαντήσεις σε μεταφυσικά ερωτήματα, οι οπαδοί του εκφέρουν κρίσεις, όπως: το πνεύμα είναι αγέννητο. Ιδού αντίφαση, η ψυχή δεν έχει υπόσταση όμως είναι αγέννητη.

Η φύση του Βούδδα υπάρχει σ' όλα τα όντα. Κύριο στοιχείο του διαλογισμού είναι η φαντασία, ριζωμένη στην αυτοσωτηρία. Ο Βουδδισμός προτείνει το σθήσιμο του "εγώ".

Ο Βούδδας είδε μία μητέρα να θηλάζει ένα παιδί, να τρώει ψάρι πετώντας τα κόκκαλα του ψαριού σε σκυλί. Ο ίδιος το ερμήνευσε ότι στην προηγούμενη ζωή, το παιδί ήταν ο χειρότερος εχθρός της (εις το μέλλον θα την έβλαπτε) το ψάρι ήταν η μητέρα της και ο σκύλος ο πατέρας της.

Εξήγηση σύμφωνα με το Βουδδιστικό πιστεύω ότι "δεν υπάρχει ούτε ένα ον που να μη υπήρξεν κάποτε πατέρας σας".

Διαλογιστείτε για να ευτυχίσετε, : αυτό που έρχεται είναι μόνο δυστυχία.

(Συγκρίνετε την Ορθόδοξη διδασκαλία: ο σκοπός της ζωής μας είναι η απόκτησις του Αγίου Πνεύματος. Η χαρά, ευτυχία, ειρήνη κ.λ.π. είναι καρποί Αγίου Πνεύματος και αποκτώνται με την

τήρησιν των θείων εντολών και ιερών κανόνων της Εκκλησίας.
Δηλαδή αληθινή ευτυχία = καρπός Χριστοκοινωνίας εν τη
Ορθοδοξία)

Οι προσφορές από τους Βουδδιστές (ψωμί με βούτυρο κ.λ.π)
ώστε να εξευμενίσουν θεούς και δαίμονες, καταλήγει σε
ειδωλολατρεία.

Το ξερίζωμα των ελπίδων και φόβων μας θυμίζει αυτά που
γράφει ο Ν. Καζατζάκης εις τον τάφον του : "Δεν φοβάμαι τίποτα,
δεν ελπίζω τίποτα, είμαι ελεύθερος" επηρεασθείς απ' όλα αυτά.

Εις τον Βουδδισμόν και Ινδουισμόν και στο κίνημα της Νέας
Εποχής, δεν υπάρχει η έννοια της αμαρτίας και η ενοχή γι' αυτήν,
αλλά θεωρείται αρνητική σκέψη, η οποία εμποδίζει την
προσωπική εξέλιξη.

Ο στίχος 18 του Ατίσα, δίνει οδηγίες στον μαθητή του, τι πρέπει
να κάνει όταν θα πεθάνει.

Το γνωστό κείμενό τους που αναφέρεται εις τα ανώτερα θέματα,
έχει τίτλο: "Η Θιβητιανή βίβλος των νεκρών" του Πάντμα
"Σαμπάβα" (σχόλιον ημέτερον : ο τίτλος ...των νεκρών την
αλήθεια φανερώνει, αφού Ζωή = Τριαδικός Θεός) δεν υπάρχει σ'
αυτούς. Η Γραφή λέγει : " οι Θεοί των εθνών, είναι δαιμόνια "
, "όντως ο Βουδδισμός είναι δαιμονική οδός αιωνίου δυστυχίας.

Τις δεκαετίες 1960 και 1970 (η βίβλος των νεκρών) μετεφράσθη
σε Ευρωπαϊκές γλώσσες. Ο μαθητής, όταν πλησιάζει ο θάνατός
του, αφήνει όλα όσα έχει, εις τον Λάμα (δάσκαλό του) . Γι αυτό
κατηγορούνται οι Σαϊεντολόγοι και άλλες όμοιες σέκτες, διότι
μέσω πλύσεων εγκεφάλων – διαλογισμού, οδηγούν ανθρώπους
σε ολοκληρωτή εξάρτηση απ' τον υποτιθέμενο θεϊκό δάσκαλο,
ώστε τους εκμεταλεύονται παντοιοτρόπως (και οικονομικά).

Το "αλείψτε την κεφαλή σας με μελι – στάχτη και ρινίσματα
μαγνήτη" έχει σχέση με το πιστεύω των Βουδδιστών, ότι το
πνεύμα του νεκρού κατά τον θάνατον, εξέρχεται απ' την κεφαλή.
Ο Βουδδισμός αρνείται θεόν δέχεται όμως σκοπό, την

φώτιση..βάσει της θεωρίας του κενού, η ψυχή δεν έχει υπόσταση, ταυτόχρονα την θεωρούν αδημιούργητη!!!!

Η πίστη τους ότι όλα είναι ψευδαίσθηση, οδηγεί σε σχετικοκρατία. Ο διαλογισμός είναι μία αυτοϋπνωτική κίνηση φαντασίας (αυτό ευκολύνει το διανοητικό χειρισμό εκ μέρους του Λάμα).

Η αυτοσωτηρία φαίνεται και στο βιβλίο του Κουτρούλ: "είθε να φθάσω ΜΟΝΟΣ μου να οδηγήσω όλα τα όντα στο επίπεδο του Βούδδα". (όλα αυτά είναι στον αντίποδα του ταπεινού Ορθόδοξου πιστού). Ο Δαλάϊ Λάμα σε συνέντευξή είπε : "Εμείς οι Βουδδιστές, δεν πιστεύουμε στο Θεό, αλλά στον άνθρωπο. Η ανθρώπινη ύπαρξη ταυτίζεται με το Απόλυτο, το Μοναδικό" (περιοδικό Ταχυδρόμος 19/10/1989 σελίς 61 έως 66).

Ο ίδιος ο Βούδδας το edίδαξε: "ο Σκοπός της σωτηρίας επιτυγχάνεται με τον άνθρωπο, δίχως την θεϊκή βοήθεια".

Λοιπόν, αυτοσωτηρία, δια της υπακοής στον Λάμα, που τον λατρεύουν οι Βουδδιστές, όπως και το πάνθεον των αρσενικών και θηλυκών θεοτήτων (που θεωρούνται προβολές του πνεύματος του διαλογιζομένου)!!

Το "χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων, θεωρείται "προσκόληση" και καταδικάζεται, δεν βοηθά στην έξοδο από τις μετενσαρκώσεις. Ο Θιβετιανός Βουδδισμός ανθεί στην Δύση και προσφέρει στον αποστάτη, υπερήφανο άνθρωπο, αυτοσωτηρία συνδυασμένη με ανατολίτικες τελετουργίες και μαγικές πρακτικές.

π. Αρσενίου Βλιαγκόφτη από το βιβλίο

"Βουδδισμός, η σωτηρία δια του κενού"

Σταχυολόγημα γερ. Αλυπίου,Αγιορείτου.